

26-30 Ιουνίου 2020

μια έκθεση
αθλητική
από τις άλλες

“όνειρο”

Αβραμοπούλου Ιφιγένεια

Κηπουρός Δήμος

Κόντογλη Τίνα

Κούρτης Κωνσταντίνος

Μακινιατζής Θωμάς

Μικαγελιάν Λιάνα

Μίχα Αναστασία

Πολυχρονάκης Ζαχαρίας

Προβατά Έλενα

2^ο ΔΙΕΚ Κορυδαλλού

(Κατάστημα Κράτησης Κορυδαλλού)
αίθουσα πολλαπλών χρήσεων

2^ο ΔΙΕΚ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αβραμοπούλου Ιφιγένεια	6
Κηπουρός Δήμος	7
Κόντογλη Τίνα	8
Πολυχρονάκης Ζαχαρίας	10
Κούρτης Κωνσταντίνος	11
Μακινατζής Θωμάς	12
Μικαγελιάν Λιάνα	13
Μίχα Αναστασία	14
Προβατά Έλενα	16

ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

ΕΚΔΟΣΗ: 2ο ΔΙΕΚ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
(ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ)

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Σολωμού 3-5, 18121 Κορυδαλλός

ΤΗΛ.: 210 4963972
(Ωρες επικοινωνίας: 14:30-18:00)

Η εκπαίδευση στις φυλακές είναι ένα χώρος που οφείλει να καλλιιεργήσει τόσο τις επαγγελματικές δεξιότητες των εκπαιδευομένων όσο και την αισθητική τους αντίληψη. Η καλλιτεχνική παιδεία πρέπει είναι ένας από τους βασικούς στόχους ενός σχολείου που έχει ως κέντρο τον άνθρωπο. Η πρόσβαση στην εκπαίδευση και η επαφή με την τέχνη αποτελούν αναφαίρετο δικαίωμα όλων.

Στα πλαίσια αυτά, οργανώσαμε την έκθεση με θέμα το «Όνειρο», θέλοντας να ξεκινήσουμε ένα δημιουργικό διάλογο, μεταξύ καλλιτεχνών και εκπαιδευόμενων. Για το σκοπό αυτό, καλωσορίζουμε αυτή την εκδήλωση και ελπίζουμε ότι θα αποτελέσει έναυσμα για αντίστοιχες δράσεις στο μέλλον. Θα ήθελα, τέλος, να ευχαριστήσω τους καλλιτέχνες που δέχτηκαν να ηλαιοσιώσουν με την δουλειά τους, αυτό το εγχείρημα καθώς και όλους και όλες που βοήθησαν στην πραγματοποίησή του.

Δημήτρης Στεφανής

Διευθυντής 2^{ου} ΔΙΕΚ Κορυδαλλίου (των φυλακών)

Με μεγάλη χαρά το 2ο ΔΙΕΚ Κορυδαλλίου φιλοξενεί την έκθεση «Όνειρο» στο Κατάστημα Κράτησης Κορυδαλλίου. Η συνάντηση σπουδαίων νέων καλλιτεχνών από διάφορα μέρη της Ελλάδας στη φυλακή μας συγκινεί γιατί μέσα από όσα μας δείχνουν οι καλλιτέχνες/καλλιτέχνιδες αναγνωρίζουμε τη δική μας ιστορία. Η αναζήτηση αυτή ξεκινά από την είσοδο έργων τέχνης σ' ένα περιχαρακωμένο περιβάλλον, συνεχίζει με αυτό που γίνεται μέσα από την όραση και την ανάγνωση των έργων τέχνης και καταλήγει στη θέση του βλέποντος. Η έκθεση των ονείρων γίνεται η αφήγηση του κόσμου, μία αναπαράσταση όπου όλοι κι όλες συμμετέχουμε. Η φυλακή «ξεκλειδώνει» και οι πίνακες γίνονται μία θεατρική σκηνή όπου εκτυλίσσεται η ιστορία του καθένα και της καθεμίας, φυλακισμένου μέσα και έξω. Έτσι, όλα τα όνειρα μαζί δημιουργούν το περιβάλλον όπου στεγάζονται οι σκέψεις, τα χρώματα, οι μνήμες, οι επιθυμίες, οι φόβοι, η προσμονή, με σκοπό την ενεργοποίηση και την αρχή ενός διαλόγου και μίας σχέσης.

Είμαστε όλα τα όνειρα, τα χρώματα μαζί!

Καλλιόπη Ορφανάκη

Συντονίστρια Εκπαιδευτικού Έργου Καταστημάτων Κορυδαλλίου

«Όνειρο»

Σε έναν τόπο μνημονικό, παράδοξο· πώς μπόρεσαν να χωρέσουν τόσα ετερόκλητα ίχνη; Απομεινάρια της καθημερινής ζωής διατεταγμένα σε μian αλληλουχία καινοφανή, ασυνάρτητη. Εικόνες οικείες, αποσπασματικές, ατάκτως ερριμμένες. Σκιές του κόσμου της ύλης, της αίσθησης, μεταφρασμένες σε ψυχικές στίξεις, ανές, ανέγγιχτες. Κι όμως, ήσουν εκεί. Ουλές σαν αυτές μένουν το δίχως άλλο βαθιά χαραγμένες. Σε μέρη ανήλιαγα, στοιβαγμένες, παραχωμένες σαν απόκρυφες ενθυμήσεις. Πώς τρύπωσαν εκεί; Και πώς τώρα αναδεύονται με έναν τόσο απρόσμενο τρόπο;

Μια αχτίδα γλιστράει ανάμεσα στα βλέφαρα. Το φως γίνεται ολοένα και πιο ενοχλητικό, εκτυφλωτικό.

Ξύπνημα.

Σε έναν κλειστό χώρο. Ένας ξαπλωμένος άνδρας κοιτά προς τα πάνω. Σταύρωνε τα χέρια κοντά στο στήθος. Το βλέμμα του χάνεται στο λευκό. Μπογιά στο ταβάνι, χρώμα στην οροφή, το όριο. Βυθίζεται σε σκέψεις, αφήνει τον εαυτό του να παρασυρθεί σε συνειρμούς καθησυχαστικών εικόνων. Ενός είδους θεραπεία. Τη γνώρισε παιδί ακόμη σαν ήσουν. Πού και πού μια κηλίδα σε προσκαλούσε σ' ένα παιχνίδι. Ανάμεσα στο απλωμένο χρώμα, σκουριά, υγρασία, σκασίματα στον τοίχο. Ρωγμές. Αφήνεσαι. Πηλάσματα ξεπηδούν στη φαντασία, μορφές της ύπαρξης, της πηλάσης, της φύσης: νέφη, βουνά, δέντρα. Μοτίβα ανθοφορίας. Τοπία ολόκληρα. Σε μια κηλίδα (macchia) χωρά ένας ολόκληρος κόσμος, προβάλλει ο ίδιος ο ουρανός.

Έτσι σμιλεύονται καμιά φορά και οι καλλιτεχνικές μορφές: χρωματικές εκρήξεις στο ύφασμα, πτυχώσεις στο μάρμαρο, οπές στην πέτρα, στον πλίνθο, στον τοίχο. Διάτρητοι πλέον φραγμοί, του βλέμματος, του πνεύματος, του σώματος. Περάσματα. Στο μάρμαρο, ένας γέρος μελαγχολικός, μια φιγούρα αναγεννησιακή, προμηθεϊκή, ένας προ-ρομαντικός, είχε πει πως έτσι κατορθώνει και απελευθερώνεται η σκιάβα μορφή μέσα από την ακατέργαστη ύλη.

Ανοίγματα στη φαντασία, βλέψεις στο αύριο, ορίζοντες απόμακροι, ξεκάθαροι κάποτε. Όταν. Προοπτικές ενός χρόνου μελλοντικού και σημεία φυγής.

Η φυγή στον κόσμο του ονείρου για τους Ρομαντικούς στα τέλη του 18ου αιώνα οδήγούσε συχνά σε παραισθήσεις και στον επιάλητη (Füssli). Για τους μνημένους στην ερμηνευτική του Φρόντ καλλιτέχνες των αρχών του 20ου αιώνα το όνειρο άγγιζε κόσμους πιο πραγματικούς ακόμη κι από την ίδια την πραγματικότητα, κόσμους υπέρ - πραγματικούς (Σουρεαλισμός). Όνειρο και πραγματικότητα, η αναζήτηση της αλήθειας. Το όνειρο ως αναγγελία των μελλομένων, ως προφητεία. Ως δέηση. Ή ως βαθιά επιθυμία. Κάθε φωτεινό όραμα, ωστόσο, συνυφαίνεται από λογική και έμπνευση-ενόραση και τότε το μονοπάτι διαγράφεται με σαφήνεια. Το αύριο. Ένας ορίζοντας ξεπροβάλλει μέσα από μια προοπτική διασγή. Το πριν και το έπειτα. Και η προσμονή που συνήθισε να πορεύεται με σύντροφο τη νοσταλγία.

Γιάννης Καραδήμας, Ιστορικός Τέχνης

Έχω τη τιμή να διοργανώνω μία έκθεση με την ομάδα μας (13ο Φ) στις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλίου. Μία πρωτοβουλία που ξεκίνησε με δίαυλο την εκπαιδευτική μου συνεργασία με το 2ο Δ.Ι.Ε.Κ. Κορυδαλλίου το περασμένο Νοέμβριο, όταν και άρχισα να διδάσκω στη σκίτσογραφία και τη γραφιστική και στοχεύει στο να αποκτήσουν οι καταρτιζόμενοι αισθητικές εμπειρίες, εσωτερική ενδυνάμωση και προσωπικό βίωμα με τη Τέχνη. Ο κόσμος της φυλακής (ας μου επιτραπεί η έκφραση) μου προκαλούσε ανέκαθεν ιδιάζουσα συγκίνηση καθώς ως ελεύθερος άνθρωπος και καλλιτέχνης αισθανόμουν βαθιά τις συνέπειες από την ανελευθερία, τη ποινή, την απόσταση, τον διαχωρισμό, τη βία, την έλλειψη, τον αποχωρισμό.

Με δυνατή πίστη στη Τέχνη και ζωντανή επιθυμία της εφαρμογής της αληθινής υπόστασής της ως βιωματικής επικοινωνίας ανθρωπιστικών αξιών, ως ύπαρξη ένωσης και όχι διαχωρισμού, αποφασίσαμε να κάνουμε πράξη με την ομάδα μας την ιδέα που αναφέρθηκε, σε μία τυχαία συζήτηση με αγαπημένο φίλο, για μία έκθεση στη φυλακή. Όπως ήμουν βέβαιη τα μέλη της ομάδας μας συναίνεσαν με θέρμη να κάνουμε την έκθεση και κατέθεσαν εξαιρετικά δείγματα της δουλειάς τους.

Η ομάδα μας, το «13ο Φ», είναι η εικαστική συνεύρεση ζωγράφων και χαρακτών απόφοιτων της Σχολής Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Φλώρινας, η οποία έκανε τη πρώτη της έκθεση το 2018 με θέμα το ταξίδι. Βρισκόμαστε πλέον σε διαφορετικές περιοχές της χώρας, χαράσοντας προσωπικές και ανεξάρτητες διαδρομές, έχοντας όμως πάντα κοινή την ακαδημαϊκή-εικαστική μας παιδεία και παραμένοντας όλοι ειλικρινείς και ενεργοί εργάτες της Τέχνης, φτιάξαμε αυτή την ομάδα για να συνδέουμε και να ανατροφοδοτούμε τις καλλιτεχνικές μας ζωτικότητες αλληλά και για να κάνουμε τις προσωπικές και ομαδικές μας επενδύσεις στο πολιτισμό και τη κοινωνία.

Με πίστη ότι η Τέχνη βρίσκεται και οφείλει να βρίσκεται όπου υπάρχει άνθρωπος, με χρέος της την σύνδεση και την επαφή της ανθρώπινης «ουσίας», κάνουμε μια έκθεση με πρώτη απεύθυνση στους κρατούμενους των φυλακών, καθώς δε πρεσβεύουμε ότι η Τέχνη είναι αποκλειστικά αγαθό απόλαυσης κάποιας κοινωνικής ελίτ. Επιλέγουμε ως θέμα μας το Όνειρο γιατί εκείνο όπως και η Τέχνη αφορά όλους μας και είναι διάσταση ελευθερίας, φυγής-ταξιδιού, δημιουργίας, συντήρησης της εσωτερικής μας αλήθειας και το πρώτο βήμα της δράσης.

Ευχαριστούμε θερμά,

τους κρατούμενους της φυλακής για το αγκάλλισμα της κίνησής μας, τη διεύθυνση του ΔΙΕΚ Κορυδαλλίου κα Ορφανάκη Καλλιόπη και κο Στεφανή Δημήτρη για την υποστήριξη, τη διεύθυνση του καταστήματος κράτησης για αυτή την εξαιρετική ευκαιρία, την κα Σιδηρά Μαρία για την επιμέλεια του εντύπου και τον κο Καραδήμα Ιωάννη που εμπηλούτισε την έκθεσή μας με το ξεχωριστό του κείμενο.

Τα μέλη της εικαστικής ομάδας «13ο Φ»

Μίχα Αναστασία, επιμελήτρια της έκθεσης, ζωγράφος-χαρακτρια

Αβραμοπούλου

Ιφιγένεια

Γεννήθηκε στην Πάτρα το 1989. Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών Φλώρινας (2007-2012), με δασκάλους τους Γ. Καστρίτση, Μ. Πολυμέρη και Δ. Σιατερλή και Integrated Master στη ζωγραφική. Έχει στο ενεργητικό της 1 ατομική σε επιμέλεια της Λ. Καζαντζάκη στη γκαλερί ΠερίΤεχνών Καρτέρης, και έχει συμμετάσχει σε ποικίλες ομαδικές εκθέσεις (*PopIcons in a MediaDrenchedAge* - γκαλερί ΠερίΤεχνών Καρτέρης- επιμέλεια Τ. Vrachopoulos | *ArtAthina 2018 και 2017* | 31ο και 30ο Πανόραμα Ευρωπαϊκού Κινηματογράφου- Στοart Κοραή - επιμέλεια Γ. Ψυχοπαίδης | *Θέα Εντός- Τρένο* στο Ρουφ - επιμέλεια Γ. Ψυχοπαίδης | *Το Πρώτο Σκαλί* - Πινακοθήκη Γ.Ν. Βογιατζόγλου- επιμέλεια Χ. Χριστοφής | 3ο και 2ο *AthensPrintFest* | 7ο Διεθνές Συμπόσιο Ζωγραφικής *AchaiaClauss* | 6η *Biennale Φοιτητών ΑΣΚΤ - ΜΙΕΤ*, κ.ά.). Έχει εικονογραφήσει το εξώφυλλο του βιβλίου *Orlando* της Virginia Woolf, από τις Εκδ. Gutenberg.

Libelle

μεικτή τεχνική σε χαρτί Fabriano, 79x71 cm

Κηπουρός

Δήμος

Γεννήθηκε στην Ορεστιάδα το 1987. Σπούδασε στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας (2006-2011) και αποφοίτησε από το εργαστήριο του Γιάννη Καστρίτση. Με υποτροφία που έλαβε από το Ίδρυμα Ωνάση, πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στις Καλές Τέχνες στο Chelsea College of Art στο Λονδίνο (2014-2015). Έχει παρουσιάσει τη δουλειά του σε τρεις ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πλήθος ομαδικών στην Ελλάδα και το Ηνωμένο Βασίλειο καθώς και σε διεθνείς art fair. Στο μεσοδιάστημα των σπουδών του εργάστηκε ως δάσκαλος σχεδίου στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη, έργα του βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές σε Ελλάδα, Αγγλία, Σουηδία, Ιταλία.

«Η δουλειά μου επικεντρώνεται στο ρεαλισμό, αντλώντας συμβάντα από την καθημερινότητα, όπως τη βιώνω, καταλήγω σε συνθέσεις που κάποιες φορές έχουν το χαρακτήρα ενός ζωγραφικού κολλάζ ενώ άλλες αποτελούν απλές μελέτες του ορατού. Έτσι, βιώνω τη δημιουργική διαδικασία ως παιχνίδι μέσω του οποίου προσπαθώ να εκφραστώ με ειλικρίνεια.»

Dreamer

I, 30x40cm, λάδι σε καμβά 2019

Κόντογλη

Τίνα

Γεννήθηκε το 1985 στην Πάτρα. Το 2012 αποφοίτησε από τη Σχολή Καλών Τεχνών Φλώρινας του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας, με κατεύθυνση ζωγραφική και καθηγητή τον κ. Γιάννη Καστρίτση. Πρακτική Άσκηση στη μη κυβερνητική οργάνωση «Πολιτιστικό Τρίγωνο Πρεσπών». Έχει πραγματοποιήσει μία ατομική έκθεση και έχει συμμετάσχει σε αρκετές ομαδικές. Έχει δημιουργήσει εξώφυλλα βιβλίων. Έργα της εκτίθενται μόνιμα και ανήκουν στο Γενικό Νοσοκομείο Πάτρας «Αγ. Ανδρέας».

« ...

*Στο κάτω κάτω, είναι μόνο μια προσευχή,
που είναι ένας τρόπος γραφής,
το άρωμα της προσμονής.*

*Γράψτε εσείς
πού θέλετε
το μονοπάτι που έχασα.*

*Φτάνει ένα σημάδι,
κάτι,*

*μια γρατσουνιά
ανάλαφρη
πάνω στο τζάμι
αυτών των ματιών
που κοιτάζουν*

*χωρίς να βλέπουν,
εγώ θα το δω.*

*Γράψτε
στον κόσμο
μια μόνο λέξη
γραμμένη για μένα,
θα τη διαβάσω.*

*Αγγίξτε
μια στιγμή
αυτής της σιωπής,
θα το ακούσω.*

*Μη φοβάστε,
εγώ δε φοβάμαι.*

...»

Απόσπασμα από το βιβλίο 'Ωκεανός,' του Αλεσσάντρο Μπαρίκκο, Εκδόσεις Πατάκη (3η Έκδοση), σελ. 163.

Αδέλμα
μικτή τεχνική σε μουσαμά, 60x120cm

Πολυχρονάκης

Ζαχαρίας

Σπούδασε ζωγραφική στο τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων τεχνών της σχολής Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας, από το 2013 έως σήμερα έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εικαστικές εκθέσεις. Κύριο αντικείμενο των έργων του είναι ο χώρος, αποδίδοντας τον κυρίως αφηρημένα. Ζει και εργάζεται στο Ηράκλειο της Κρήτης.

«Πρώτη φορά γράφω κάτι για τα όνειρα, διαφέρει από Το όνειρο. Είναι μερικά που μ' έχουνε στοιχειώσει, άλλα πάλι δεν τα θυμάμαι. Ακόμα κι αυτά που κάνω ξύπνιος τα ξεχνάω. Παράξενα τα όνειρα έχουν βάθος, ένταση, αλήθειες, ψέματα, μοιάζουν κάπως με την ζωγραφική. Ένας δάσκαλος στη σχολή μας έλεγε πως η ζωγραφική είναι ο πιο αληθινός τρόπος να πεις ψέματα (ισχύει και το αντίθετο). Το μόνο που καταλαβαίνω από αυτά είναι πως από τη στιγμή που ένα όνειρο, αυτό του ύπνου, μπορέσει να με φορτίσει συναισθηματικά γίνεται βίωμα και ύστερα, σκέψη, μνήμη, και έτσι καταλαμβάνει κι αυτό λίγο από τον χώρο μου.»

Όνειρο

1,10x90cm, ακρυλικά σε καμβά

Κούρτης Κωνσταντίνος

Ο Κωνσταντίνος Κούρτης γεννήθηκε στη Αθήνα το 1989 και μεγάλωσε στους Πηγαδισάνους Λευκάδας. Σπούδασε στην Σχολή Καλών Τεχνών Φλώρινας. Έχει δουλέψει στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Ασχολείται με διάφορες τέχνες, με κύρια ενασχόληση στην ζωγραφική. Του αρέσει να ζωγραφίζει στη φύση.

«Κοιτάζοντας τον κάμπο με παρέσυρε η παρόρμηση να πάω εκεί κάτω να ζωγραφίσω μέσα στα λουλούδια. Έντονες εικόνες και ονειρικές. Πέρα από τις φωτεινές με χρώματα εικόνες ακουγόντουσαν παντού ήχοι από έντομα και πουλιά. Ένοιωθα μοναδικός μέσα σε αυτή την ποικιλομορφία της φύσης. Γίγαντας για τα λουλούδια και τα έντομα. Το μόνο που μου έμοιαζε ήταν μερικά δέντρα που τα είχαν αφήσει στα χωράφια. Μου έκαναν εντύπωση από το έντονό τους χρώμα αλλά και από την σκιά που δημιουργούσαν πάνω στο κίτρινο χαλί των λουλουδιών.»

Δέντρο στο κάμπο
18,50x13cm, ακουαρέλλα σε χαρτί

Μακινιατζής

Θωμάς

Είναι απόφοιτος της σχολής καλών τεχνών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας με καθηγητές τους Χάρη Κοντοσφύρη και Μανώλη Πολυμέρη. Οι σημαντικότερες εκθέσεις στις οποίες έχει λάβει μέρος είναι:

Σαφές το ασαφές (ομαδική έκθεση) γκαλερί Λόλα Νικολάου 2019. Συμμετοχή στην 2η Art Thessaloniki με την Αίθουσα τέχνης Τεχνοχώρος 2017. Συμμετοχή σε ομαδική έκθεση αναφορικά με τον Κ. Π. Καβάφη στην νέα βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας Αιγύπτου (συνδιοργάνωση της Σχολή Καλών Τεχνών Αλεξάνδρειας, του εικαστικού επιμελητηρίου Κύπρου και την αίθουσα τέχνης Τεχνοχώρος) 2013. Θεσσαλονίκη Έρημη πόλη (ομαδική έκθεση) gallery Λόλα Νικολάου 2013. Εικαστικά ρεπορτάζ εν Αθήναις -εικοστός πρώτος αιώνας. Αίθουσα τέχνης Τεχνοχώρος (συν-εκθέτει με τους Χρήστο Αλαβέρα και Χάρη Κοντοσφύρη) 2013. Θυμάσαι; ερευνητική έκθεση με αφορμή κείμενα του φιλοσόφου Walter Benjamin στο Κέντρο Τέχνης και Πολιτισμού Beton 7 2012.

Μια νύχτα παράξενη στο μικρό υπόγειο

0,40x0,50cm, μεικτή τεχνική σε μουσαμά

Μικαγιελιάν

Λιάνα

Γεννήθηκε στις 11 Δεκεμβρίου 1985 με καταγωγή από την Αρμενία. Είναι στην Ελλάδα από το 1997. Το 2011 αποφοίτησε από τη Σχολή Καλών Τεχνών Φλώρινας του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας, με καθηγητή τον κ. Γιάννη Καστρίτση και για διάστημα ενός έτους ασχολήθηκε με την χαρακτική. Έχει συμμετάσχει σε αρκετές ομαδικές εκθέσεις από το 2011 συμμετοχή στον Εικαστικό Διαγωνισμό του Κέντρου Πολιτισμού Μονής Περιστεράς, το 2012 συμμετοχή σε έκθεση στην Αίθουσα Τέχνης «Καπλανιών 5», το “ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΚΑΛΙ” Στην Πινακοθήκη Βογιατζογλου κλπ.) .

«Το έργο έχει να κάνει με ένα κομμάτι ιστορίας από την ζωή μου.. Κάποιες φορές δυσκολευόμαστε να αναζητάμε βοήθεια, η ψυχή μας βασανίζεται και καταλήγουμε να φωνάζουμε, να αναζητάμε βοήθεια μέσω μιας προσευχής, με την προθυμία του νου και όχι με τόνο της φωνής, για μια ελπίδα ζωής η λύτρωσης.»

Προσευχή

67x122cm, χαραγμένο
ξύλο, χρώματα λαδιού και
λαδοπαστέλ

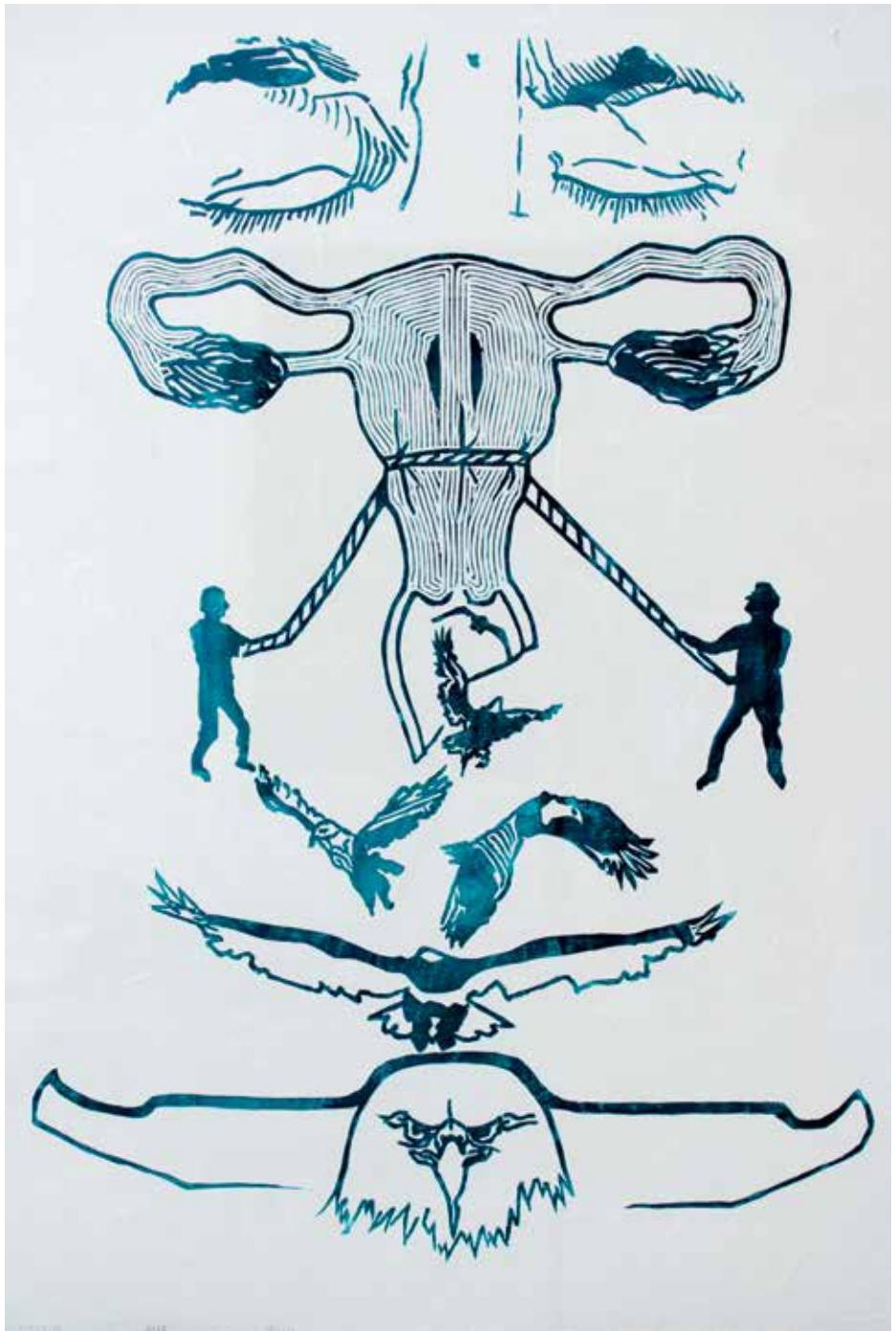
Μίχα

Αναστασία

Γεννήθηκε το 1987 στην Αθήνα. Σπούδασε ζωγραφική στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Πανεπιστημίου δυτικής Μακεδονίας (2007-2013) με καθηγητή τον Γιάννη Καστρίτση. Πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στο ΜΠΣ Εφαρμοσμένη Κλινική Κοινωνιολογία και Τέχνη του Πανεπιστημίου Αιγαίου (2017-2020) με άξονα ενδιαφέροντος τον εγκλεισμό σε σωφρονιστικά καταστήματα. Από το 2016 ασχολείται με τη χαρακτηριστική σε λινόλεουμ. Έχει διδάξει στον δημόσιο (ΔΙΕΚ) και ιδιωτικό τομέα (δευτεροβάθμια εκπαίδευση), σχέδιο, ζωγραφική, χρωματολογία, ιστορία τέχνης, τέχνη και αισθητική, σκιτσογραφία κλπ. Έχει πραγματοποιήσει εθελοντικές εικαστικές δράσεις στις φυλακές Θηβών και Κορυδαλλού.

*«η δημιουργική διεργασία... συναισθήματα, έλλογη λειτουργία, αισθητικές παρορμήσεις. Συγκρούσεις και αναγωγές μέχρι πεισματικά να φτάσω στην θέαση της ανακούφισης. Η δική μου επένδυση στο πολιτισμό.
το όνειρο... έχει κοινό τόπο με τη Τέχνη.
Γιατί όλοι έχουμε δικαίωμα στο όνειρο.
Γιατί όλοι είμαστε ελεύθεροι εκεί, είμαστε θεοί.
Το όνειρο είναι δημιουργία και ζωή, είναι προϋπόθεση για τη πράξη.
Στη δημιουργική διεργασία το όνειρο είναι η πραγματικότητά μας.
Δεν είναι αυταπάτη, είναι επιθυμία και δημιουργία.
Δεν είναι χρόνος που σπαταλήθηκε, είναι εργαστήριο παραγωγής, είναι προαπαιτούμενο για κάθε ευγενές έργο.
Είναι απόδειξη ύπαρξης.»*

Άτιτλο
66x96cm, λινοτυπία

Προβατά

Έλενα

Γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1988. Το 2007 εισήχθη στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών - Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας απ' όπου και αποφοίτησε το 2012 με κατεύθυνση Ζωγραφική ενώ παράλληλα παρακολούθησε και το εργαστήριο Χαρακτικής. Το 2018 αποφοίτησε από το τμήμα κατασκευής και εμφύχωσης θεατρικής κούκλας και μαριονέτας της Σχολής Ελευθέρων Σπουδών "Ασκαρδαμυκτί" στην Αθήνα. Είναι μέλος του Καλλιτεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος και μέλος της Ένωσης Ελλήνων Χαρακτών. Από το 2014 έως το 2020 εργάζεται στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση ως αναπληρώτρια καθηγήτρια εικαστικών και παράλληλα έως το 2016 ως καθηγήτρια εικαστικών Ειδικής Αγωγής. Έχει κάνει 2 ατομικές εκθέσεις μέχρι σήμερα και έχει συμμετάσχει σε αρκετές ομαδικές. Επίσης έχει συμμετάσχει σε residential προγράμματα και biennale στην Ελλάδα και το Εξωτερικό. Τα θέματα των έργων της είναι βιωματικά και πηγάζουν από την αναζήτηση των πρωταρχικών αξιών του ανθρώπου και της σχέσης με την φύση του.

«Μια πραγμάτευση του κύκλου επιρροής πραγματικότητας και ονείρου.

Τα βιώματα φέρνουν όνειρα και τα όνειρα εμπειρίες, παράλληλοι κόσμοι όπου κάποιες φορές μοιάζουν αδιαχώριστοι.

“Εκεί στις χώρες του ονείρου όταν πας, ζουν φυλές αγνώστου είδους, πλάσματα απροσδιόριστα. Κάποιες φορές είσαι φίλος τους και άλλες εχθρός, πολλές φορές σου έχουν επιτεθεί και άλλες σ' έχουν σώσει. Το σίγουρο είναι ότι είσαι εξερευνητής και πρωταγωνιστής αυτού του αναπάντεχα φανταστικού κόσμου που κάθε ενέργεια στοχεύει σ' εσένα... Όλα σου είναι αφιερωμένα! Μα σπάνια δαμάζεις αυτό το συνονθύλευμα μνήμης, συναισθημάτων, πραγματικότητας και φαντασίας που είναι τ' όνειρο” .»

Όνειρο - Νοέμβριος
Λινόλιουμ/Μονότυπο, 33x46cm

